

İlk Müslümanların Çektikleri Sıkıntılar

Peygamber efendimizin çektiği sıkıntıyı hiçbir kimse çekmedi. Eshab-ı kiram da çok sıkıntı çekti. Peygamber efendimiz halkı açıktan îmâna çağırmaya başlayınca, müşrikler, kimsesiz Müslümanlara ezâ ve cefâ etmeye başladılar. Ebû Tâlib hayatta iken, putperestler, Resûl-i ekreme kötülükte bulunamazlardı. Eshâbdan tanınmış kimselere de kavimlerinin himâyesi ve aşîretlerinin kalabalık oluşu sebebiyle, istedikleri gibi ezâ ve cefâ edemezlerdi.

Ancak Müslümanların kimsesizlerini ve fakirlerini bulup, bunlara çeşit çeşit azâb ile eziyet edip, türlü cefâlar ederlerdi. Bunların içinde en çok eziyet görenler, **Bilâl, Süheyb, Habbâb ve Ammâr bin Yâser'dir** "radıyallahü teala anhüm ecmain". Birkaç misal verelim:

Bilal-i Habeşi hazretleri:

Zâlim Ümeyye; Bilal-i Habeşi hazretlerinin Müslüman olduğunu anladığı zaman, daha da hâinleşti. Çâresiz kölesini sırtüstü veya yüzükoyun, kızgın çöllere yatırır. Sonra da çıplak vücuduna, kocaman kaya parçaları koyar ve Peygamber efendimizi inkâr etmesini emrederdi. Bilâl-i Habeşî ağır işkenceler karşısında "Allah birdir, Allah birdir" diyerek, dînindeki sebâtını gösterirdi.

Mus'ab Bin Umeyr:

İslâm'da ilk öğretmen olan Mus'ab bin Umeyr hazretleri hem annesi hem de babası tarafından Kureyş'in asîl ve zengin bir âilesine mensub idi ve gâyet râhat bir hayat sürüyordu. Güzel yüzlü ve zengin olduğundan Mekke halkı ona gıpta ile bakardı. Peygamber efendimiz bunun için "**Mekke'de Mus'ab'dan daha zarîf, daha nârin, daha güzel kimse yok idi. Saçları kıvrım kıvrım idi.**" buyurmuşlardı.

Bütün bu rahatlıklara rağmen Mus'ab bin Umeyr kalbinde büyük bir boşluk hissediyordu ve Resulullahı görür görmez Müslüman oldu. İslâmiyeti kabûl ettiği an hayatı da birdenbire değişti. Eski servet ve zenginliğin yerini fakirlik aldı.

Âilesinin, kendi oğullarına yapmadığı eziyet kalmadı. Onu dîninden döndürmek için evlerindeki bir mahzene hapsederek günlerce aç ve susuz bıraktılar. Arabistan'ın yakıcı güneşi altında ağır ve tahammülü zor işkenceler yaptılar. Fakat Mus'ab bin Umeyr, bu ağır ve acımasız işkenceler karşısında sabır ve sebât göstererek aslâ İslâmiyetten dönmedi.

İslâmiyet'i kabûl ettikten sonra Mekke'de sıkıntı ve işkencelere mâruz kalan Mus'ab bin Umeyr Hazretleri, Resûlullahın izniyle iki defa Habeşistan'a hicret etti. Daha sonra dönüp, Peygamberimizin yanına geldi.

Ammar bin Yaser ve Hazreti Sümeyye:

Müşrikler, Ammâr bin Yâser'in babasına ve vâlidesi Sümeyye'ye işkenceye devâm edip, sıcak günde kuma gömerler ve üzerinde et pişecek kadar sıcak taşları, gövdesine dizerlerdi. Yâser ve hanımı Sümeyye'ye, yapmadık işkence bırakmadılar. Fakat bu Yemenli Müslümanlar, onların bunca işkencelerine rağmen dinden dönme isteklerini yerine getirmediler. Yâser'i kızgın taşlar üzerine yatırdılar. Üzerindeki kısa çöl elbisesini yırttılar. Yâser'in bir koluna bir deve; öbür koluna başka bir deve bağladılar. Ayaklarına da, aynı şeyi yaptılar. 4 gaddar cellât, 4 deveyi aynı anda; ellerindeki yanmış ağaçlarla dağladılar. Can havliyle, dört bir yana koşuşan develer; Hazret-i Yâser'i, doğru Cennete uçurdular.

Ebû Cehil de elindeki mızrakla Sümeyye Hâtun'u şehit etti. İslâm'da ilk şehit olan bunlardır. Ya'nî kadınlardan **Sümeyye Hâtun**, erkeklerden **Hazret-i Yâser** idi.

Resûlullah vefât ettiği zaman yeryüzünde yüz yirmi dört binden fazla sahâbi vardı. Dört Halîfe devrinde de Eshâb-ı kirâm, İslâm dînini yaymak, cihâd etmek husûsunda sözlerine sâdık kaldılar. Sözlerinden dönmediler. Hepsî ittifak hâlinde, yerlerini, yurtlarını terk ile Arabistan'dan çıkıp, her tarafa yayıldılar. Gidenlerin çoğu, geri dönmeyip, gittikleri yerlerde ölünceye kadar cihâd etti ve İslâm dînini yaydı. Böylece az vakitte çok memleket alındı. Fethedilen yerlerde İslâmiyet hızla yayıldı.

Kaynak: dinimizislam.com, Rehber Ansiklopedisi.